

1

EAST RIDINGIS ON kaduma jäänud üks naine. Ta kadus Hedonis, üsna lähedal kohale, kus me üles kasvasime. Kui Rachel sellest teada saab, mõtleb ta, et siin tegutseb seesama mees.

„Üllatuse” ukse kohal rippuv, rohelistel merel seilavat klipperit kujutav silt kriuksub tuule käes. Pubi asub Chelsea ühel vaikselt tänaval. Kui olen lõpetanud töö Phene'i tänaval, tulen siia einet ja klaasi valget veini võtma. Ma töötan maastikukujundaja assistendina. Tema erialaks on luhad. Need näevad välja nii, nagu poleks seal mingit maastikukujundust toimunudki.

Ekraanil kõnnib reporter pargis, kus naist viimati nähti. Politseinikud ja koerad hargnevad linnatagustel küngastel. Ma võiksin sellest Rachelile õhtul rääkida, kuid see rikuks meie kohtumise. Sellel ei pruugi olla midagi ühist temaga juhtunuga. Võib-olla pole sel naisel üldse midagi viga.

Teisel pool tänavat on ehitajad söömise lõpetanud, valged paberkotid on kokkukägardatult nende jalge ees maas ja nad on külmas päikesepaistes toetanud seljad vastu trepiastmeid. Ma peaksin olema juba teel Oxfordi rongile, kuid ma ootan veel baaris, mantel seljas ja sall kaelas, kuni Hulli jaoskonna politseinik palub kõigil, kes kadumisest midagi teavad, sellest teatada.

Kui uudised jõuavad põhja pool tormi lubava ilmateateni, lahkun ma rippuva sildi alt ja pööran järgmisel tänavanurgal Royal Hospitali tee poole. Kõnnin mööda Burtoni pargi hoolitsetud muruplatsidest. Kinnisvarafirmast. Chelsea ja Kensingtoni päikeselistest kodudest. Ise elan ma ikka Kilburni tornmajade kvartalis. Trepišaht lõhnab alati värsket värvi järele ja kajakad pikeerivad rõdude suunas. Aeda mul seal muidugi ei ole. Kingsepa lapsel pole kingi jne.

Mustad taksod sõidavad mööda Sloane'i tänavat. Majade külgedel on tuhmid valguskerad, mis peegelduvad vastasmajade

akendes. Raamatupoe vaateaknal on virn „Tuhande ja ühe öö” uustõlkeid.

Ühes loos jõi võlur taimeleotist, mis hoidis teda noorena. Probleem oli selles, et see taim kasvas ainult mäetipus ja igal aastal pettis võlur mõne nooruki mäest üles ronima. Viska taim alla, ütles võlur. Siis ma tulen sulle järele. Nooruk viskaski taime alla. Lõppu ma ei mäleta. Võib-olla nii lõppeski. Ma olen unustanud suurema osa lugude lõpud peale kõige tähtsama – et Šeherezade elab.

Mõni minut metroos, siis olen ma jälle väljas, kõmbin trepist üles Paddingtoni jaama. Ostan pileti ja Whistlestopi kioskist pudeli punast veini.

Platvormi ääres seisva rongi mootorid juba undavad. Ma tahaksin, et Rachel koliks Londonisse. „Aga siis poleks sul põhjust siia tulla,” ütleb tema, ja ma armastan ta maja, vana talumaja madalal künkal, kaks iidset jalakat kummalgi pool. Jalakate sahin tuule käes täidab ülemise korruse magamistubasid. Ja talle meeldib seal elada, üksi elada. Kahe aasta eest oleks ta peaaegu abiellunud. „See oli napikas,” ütles ta.

Rongis surun ma pea vastu istme seljatuge ja jälgin akna taga mööduvaid talviseid põlde. Vagun on üsna tühi, ainult mõned igapäevased reisijad, kes on nädalavahetuseks varem töölt lahkunud. Taevas on hall, silmapiiri ääres on ribake purpurpunast. Siin, linnast väljas, on külmem. Seda on näha väikestes jaamades kohalikku rongi ootavate inimeste nägudest. Peenike õhujuga tuleb vilinal aknaklaasi alumises servas olevast mõrast sisse. Rong on valgustatud kapsel, mis reisib läbi söest maastiku.

Kaks kapuutsides poissi jooksevad mu vaguni kõrval. Enne, kui ma nendega kohakuti jõuan, hüppavad nad üle madala müüri ja kaovad astangu taha. Rong sööstab läbi tiheda heki. Suvel muudaks see vagunis oleva valguse roheliseks ja võbelevaks. Nüüd on hekk nii paljas, et valgus ei muutu üldse. Ma näen okste ja väänkasvude vahel väikesi linde.

Mõne nädala eest mainis Rachel, et kavatseb hakata kitsesid pidama. Ta ütles, et aia madalamas servas kasvav viirpuu sobiks

neile ronimiseks ideaalselt. Koer tal juba on, suur saksa lambakoer. „Mida Fenno võib kitsedest arvata?” küsisin mina.

„Tõenäoliselt läheb suurest õnnest lolliks,” vastas tema.

Ma ei tea, kas kõik kitsed ronivad puu otsa või ainult mingi kindel sort. Ma ei uskunud teda seni, kuni ta näitas mulle pilte seedripuu okstehvikul tasakaalu hoidvast kitsesest ja tervest sõraliste rühmast valge mooruspuu otsas. Kuid üksi neist piltidest ei näidanud kitsesid puu otsa ronimas. „Nad kasutavad oma sõrgu, Nora,” ütles Rachel, mis tundus mõttetuna.

Naine tuleb serveerimislauaga mööda vahekäiku ning ma ostan endale Twixi ja Rachelile Aero. Isa kutsus meid ablasteks väikesteks tüdrukuteks. „See on tōsi,” ütles Rachel.

Ma vaatan mööda veerevaid põlde. Täna õhtul ma räägin talle oma loomemaja stipendiumist, kahe kuu pärast, jaanuari keskel hakkab see peale. Kaksteist nädalat Prantsusmaal, elu-ase ja natuke taskuraha. Esitasin selle saamiseks oma ülikooli ajal kirjutatud näidendi nimega „Röövlist peigmees”. Piinlik küll, et ma vahepeal midagi paremat pole teinud, aga enam see ei loe, sest Prantsusmaal kirjutan ma midagi uut. Rachel jääb minuga rahule. Ta valab meile selle tähistamiseks joogid. Hiljem, õhtusöögi juures jutustab ta oma töönädalast ja ma ei räägi talle Yorkshire'is kadunud naisest.

Kriidimägede vahele jõudes annab rong vilet, pikalt ja madalalt. Püüan meelde tuletada, mida Rachel lubas õhtusöögiks valmistada. Näen, kuidas ta köögis askeldab, raske kivikausi kastanitega köögileti serva nihutab. *Coq au vin* ja polenta, ma arvan.

Talle meeldib kokata, osalt juba oma töö pärast. Ta ütleb, et ta patsiendid räägivad alatasa toidust – nüüd, kui nad ei tohi enam süüa kõike, mida tahaksid. Nad küsivad sageli, mida ta valmistab, ja ta on valmis neile põhjalikult vastama.

Savikatused ja ümmargused korstnad kerkivad mu kõrval kõrge telliskivimüüri tagant, siis teeb müür pöörde ja sulgeb küla endasse. Pärast müüri tuleb väli täis kuivi põõsaid ja hekke, mida läbivad mõned tunnelid. Välja serval põletab roheline mütsiga

mees prahti. Tuul kergitab kõrbenud lehti, keerutab neid valgesse taevasse, kannab üle välja.

Võtan kotist välja kausta paberitega, mille ma tahan Cornwalli jätta. Suvel me üürisime Polperros maja. Meil mõlemal on jõulude paiku vaba aega ja me mõtlesime nädalavahetusel sama maja selleks ajaks kinni panna.

Polperro on ehitatud rannajärsaku voltide vahele. Lubjatud seintega ja kivitahvlistest katustega majad pesitsevad rohelistes lohkudes. Kahe kaljupanga vahel on sadam ja lainemurdja taga veel teine, sisemine sadam, kuhu mahub ehk tosin kalapaati; majad ja pubid on ehitatud kaile vee äärde. Mõõna ajal puhkavad sisemise sadama paatide kered mudas. Läänepoolsel rannajärsakul on kaks kandilist kaupmehemaja, üks tviidpruunidest tellistest, teine valge. Nende kohal kõrgub taeva taustal rida piiniaid. Kaupmehemajadest veidi kaugemal kaljude vahel on väike kalurimaja. See on tahumata graniidist, nii et udustel päevadel sulab see ümbritsevate kaljudega kokku. Maja, mida meie üürisime, oli neemel Polperrost kümne minuti tee kaugusel ja selle juurde kuulus kaljule rajatud, alla randa viiv seitsmekümne ühe astmega trepp.

Ma armastasin Cornwalli hullul, armukadedal kombel. Ma olin kakskümmend üheksa aastat vana ja selle alles avastanud, kuid see kuulus mulle. Nimekirja asjadest, mida ma Cornwallis armastasin, oli pikk, kuid mitte täielik.

Sinna kuulusid muidugi meie maja ja linnake, Lizardi poolsaar ja legend kuningas Arthurist, kelle Tintageli kindlus asus rannikul, siit vaid mõne miili kaugusel. Mousehole'i linnake, mille nime hääldati „mouzall”. Daphne du Maurier ja „Öösi nägin ma und, et olen taas Manderleys”, ning muidugi sa nägid, just nagu kõik teisedki, kes on siit kunagi lahkunud. Katustele ehitatud rõdud. Pubides vanad fotod, millel on laevahukud ning pikkades pruunides seelikutes ja pintsakutes linnarahvas, purunenud laevakerede taustal nii tillukesed inimesed.

Iga päev tuli nimekirja täiendada. Lisasin piiniad ja Crumplehorni kõrtsi. Kornil pirukad ja Kornil õlle. Ujumise – nii väli-

tingimustes kui ka vaiksetes, tilkuvates koobastes. Õigupoolest lisandus midagi iga minutiga, isegi nendega, mil me magasime.

„Siin on kõik parem,” ütlesin ma.

Ning Rachel ütles: „Noh ...”

„Mis sulle Cornwallis kõige rohkem meeldib?” küsisin, ja tema oigas. „Või siis räägin mina, mis mulle meeldib.”

Aga ta ütles: „Noh, kõigepealt on ookean.”

Kui üldse midagi, siis seda armastas ta minust rohkem ja ka tagasiminekest on ta enam eevil kui mina. Viimasel ajal pole ta nagu päris tema ise. Näib, nagu oleks töö ta läbi kulutanud, ja ta on alati väsinud.

Järgmises jaamas hoiatab konduktor reisijaid, et homme võivad rongid tormi tõttu hilineda. Suurepärane, mõtlen ma, niisiis hakkab lund sadama.

Sõidame läbi veel ühe linna, autolaternad põlevad nüüd juba, kahvatukollased nõõbid pärastrõunases nõrgas valguses, siis teeb rong kaare ümber papliallee ning tõmbab end Marlow'sse jõudes jälle sirgu.

Jaamas Rachelit ei ole. Selles pole midagi tavatut. Haiglas jäävad ta vahetused tihti hilja peale. Lahkun platvormilt nii tuhmis valguses, et katused näivad nagu juba lumega kaetud olevat. Kõnnin alevist tema maja poole ja olen varsti tuulele avatud teejupil, kitsal farmidevahelisel asfaldiribal.

Ma mõtlen, kas ta tuleb mulle koos Fennoga vastu. Punase veini pudel loksab vastu mu selga. Ma kujutan ette Racheli kööki. Kauss kastanitega, polenta soojendusplaadil mulksumas. Auto sõidab minu poole ja ma astun teepervele. Lähenedes võtab auto kiirust maha ja naine rooli taga noogutab mulle, enne kui jälle gaasi annab.

Ma astun kiiremini, hingeõhk soojendab mu rinda, külmad sõrmed on taskutes rusikasse tõmmatud. Pea kohal on raske pilvemass ja üldises vaikuses õhk nagu kõliseks.

Ja siis hakkab Racheli maja paistma. Ronin künkast üles ja kruus krudiseb mu jalgade all. Tema auto on juurdesõiduteele pargitud, ilmselt on ta äsja koju jõudnud. Ma avan maja ukse.

Astun paar tuikuvat sammu tagasi veel enne, kui saan aru, mis majal viga on – just nagu oleks miski mulle vastu lennanud.

Kõigepealt näen ma koera. Koer ripub rihma pidi trepi ülemise otsa küljes. Koer pöörleb aeglaselt ja jalutusrihm nagiseb. Ma tean, et see on halb, aga see on ka hämmastav. Kuidas see sai juhtuda, mõtlen ma.

Rihm on keeratud ümber trepikäsipuu posti. Ilmselt ajas Fenno selle puntrasse ja kukkus siis, kägistas enda ära. Aga põrandal ja seintel on verd.

Ma hingeldan, kuigi mu ümber on kõik rahulik ja vaikne. Ma pean kiiresti midagi tegema, aga ma ei tea, mida. Ma ei hüüa Rachelit.

Ronin trepist üles. Seinal, veidi mu õlast madalamal on vere-triip, just nagu oleks keegi trepist minnes seinale toetunud. Seal, kus triip lõppeb, on trepiastmel punased käejäljed, samuti järgmisel astmel ja siis trepimademel.

Ülemise korruse koridoris on plekid korratult läbisegi. Ma ei erista enam käejälgi. Tundub, nagu oleks keegi roomanud või oleks teda lohistatud. Ma põrnitsen jälgi ja siis, mõne aja pärast, vaatan koridoris kaugemale.

Ma kuulen tema poole roomates oma kaeblikku häält. Tema pluusiesine on must ja märg ning ma tõstan ta õrnalt endale sülle. Ma panen käe ta kaelale, püüan leida pulssi, siis langetan kõrva ta näo kohale, et kuulda tema hingamist. Mu põsk puudutab ta nina ja külmavärinad jooksevad mu selga mööda alla. Ma puhun talle õhku suhu ja pumpan ta rinda, siis lõpetan. See võib tekitada uusi kahjustusi.

Kummardan lauba Racheli kohale ja koridor läheb pimedaks. Mu hingeõhk veereb tema nahal, jõuab juustesse. Koridor sulgub me ümber.

Mu telefonil pole selles majas kunagi levi. Ma pean minema välja kiirabi kutsuma. Ma ei saa teda sinna jätta, aga siis komberdan ma juba trepist alla ja uksest välja.

Niipea, kui olen kõne lõpetanud, ei mäleta ma enam, mida ma ütlesin. Kummalgi pool pole näha kedagi, ainult naabrite majad ja

seljak nende vahel, ning mulle tundub, et kuulen undavas vaikuses mere häält. Taevas mu kohal läheb sogaseks. Vaatan üles. Võtan kätega peast kinni. Kõrvad kumisevad, just nagu karjuks keegi väga valjusti.

Ma ootan, et Rachel ilmuks ukseavasse. Tema näol oleks segaduses, kurnatud ilme ja ta otsiks mu pilku. Ma kuulan ta pehmete sammude lähenemist, kuid kuulen siis sireene.

Ta peab enne kiirabi saabumist trepist alla tulema. Kui keegi teine teda näeb, siis on kõik läbi. Ma palun, et ta alla tuleks. Sireenid lähevad valjemaks ja mu kõrvad kerkivad lõualuust eemale, just nagu ma muigaksin. Jälgin ust, et näha ta tulekut.

Ning siis on kiirabi juba nähtaval, kihutab mööda farmidevahelist teed. See sõidab maja juurde, rehvide alt paiskub laiali kruusa, ning kui ukсед avanevad ja parameedikud minu juurde jooksevad, ei saa ma rääkida. Esimene parameedik läheb majja ja teine küsib, kas ma olen haavatud. Vaatan alla, mu pluus on vereplekiline. Kui ma ei vasta, hakkab ta mind läbi vaatama.

Tõmban end vabaks ja jooksen esimese parameediku järel trepist üles. Racheli nägu on lae poole pööratud, tumedad juuksed põrandal laiali, käed külgedel. Ma näen ta paksudes villastes sokkides jalgu. Ma tahan parameedikust mööda roomata ja neid oma kätega pigistada.

Parameedik osutab punktile Racheli kaelal, puudutab siis sama kohta oma lõua all. Ma häälitseen ega kuule, mida ta räägib. Ta aitab mu trepist alla. Ta avab kiirabiauto ukсед, seab mu lävele istuma ja paneb mu õlgadele fooliumikihiga teki. Märk laik mu pluusil läheb külmaks ja kleebib riide mu kõhule. Mu hambad plagisevad. Parameedik lülitab ventilatsiooni sisse, nii et minu tagant autost hakkab valguma soojust, see soojendab mu selga ning kaob auruna külma õhku.

Varsti saabuvad patrullautod, mustades mundrites politseinikud kogunevad teel ja tulevad siis üle muru. Ma põrnitsen neid, mu pilk hüppab ühelt näolt teisele. Kellegi vööl ragiseb raadio. Ma ootan, et keegi neist muigaks ja ütleks, et see on vaid mäng.

Konstaabel surub vaia maasse ja tõmbab lindi risti üle ukse, rullilt lahti keerdues õõtsub lint mehe järel üles-alla.

Mu vaatevälja piirid ähmastuvad, siis kaovad täiesti. Ma olen nii väsinud. Ma püüan politseinikke jälgida, et saaksin Rachelile rääkida, kuidas see oli.

Taevas vahutab, just nagu oleks meile langemas hiiglaslik nähtamatu laine koos oma peenikese uduga. Kes seda sulle tegi, mõtlen ma, kuid see pole tähtis, tähtis on see, et sa tuled tagasi. Teisel pool teed maja kõrval on lahtine küün, kus nad tavaliselt autot pargivad, kuid praegu on see tühi. Seal elab üks Oxfordi professor. Rachel nimetab teda härrasmeesfarmeriks. Professori maja taga on seljaku külg, peaaegu vertikaalne kaljusein, millesse on lõigatud sügavad rajad. Põrnitsen seljakut, kuni see tundub lahti tulevat ja lähemale triivivat.

Majja ei lähe keegi. Nad kõik tunduvad ootavat kedagi. Konstaabel, kes vedas linti, seisab ukse ees, valvab sissepääsu. Professori naaber maja koplis ratsutab üks naine. Tema maja on teisel pool koplit, kõrgendiku jalami lähedal. Hobune ja ratsanik galopeerivad tumeneva taeva all suurt ringi mööda.

Kui naine end tuule käes ettepoole kallutab, siis ma mõtlen, kas ta näeb meid. Maja, kiirabi, mundris politseinikke murul seismas.

Juurdesõiduteel kolksatab üks ning mees ja naine astuvad kruusale. Kõik vaatavad künkast üles tulevat paari. Mõlemal on seljas pruun mantel, käed on taskutes, mantlihõlmad lehvivad selja taga. Nende silmad on majale pööratud, siis vaatab naine minu poole ja meie pilgud kohtuvad. Tuul, külm õhk peksab mind. Naine kergitab linti ja siseneb majja. Ma sulgen silmad. Ma kuulen kruusal lähenevaid samme. Mees põlvitab minu kõrvale maha. Ta ootab.

Värv valgub üle mu laugude. Varsti taandub see mustaks ja siis kuulen ma pea kohal jalakate mühinat. Kui ma lähen trepist alla, näen ma meie toidunõusid kraanikausis ja pliidiplaadil. Polenta jäägid on kastruli põhja külge kuivanud. Kõpsetatud kastanite koored on köögiletil, seal, kuhu me need sõrmi kõrvetades pillasime.

Kui ma lähen tema tuppa, siis ma näen lõunapoolse papli varju põrandalaudadel võbelemas. Koer magab, on end voodi all välja sirutanud, piisavalt lähedal, et Rachel saaks lasta käel üle madratis-serva langeda ja teda patsutada. Ja Rachel magab.

Ma avan silmad.

2

MINU KÕRVAL PÕLVITAV mees tervitab mind. Ta hoiab lipsu käega kõhu vastas. Tema taga künkal puhub tuul rohtu maadligi.

„Tere, Nora,” ütleb ta, ja ma mõtlen, kas me oleme varem kohtunud. Ma ei mäleta, et oleksin kellelegi oma nime öelnud. Ilmselt tundis ta Rachelit. Tal on suur, kandiline nägu ja raskete laugudega silmad; ma püüan teda ette kujutada mõnel alevi ühisüritusel, pidutulel või tuletõrjajatele raha koguval heategevusüritusel. „Inspektor Moretti. Ma olen Abingdoni jaoskonnast.”

See on lõök. Ta pole Racheliga kunagi kohtunud, siin alevis pole mõrvauurijaid. Iga tõsisema asjaga tuleb tõenäoliselt minna Oxfordi või Abingdoni. Kui me läheme juurdesõiduteed mööda künkast alla, tulevad meile vastu kaks naist valgetes kohtumeediku tööriivastes, nad on teel majja.

Kui me ära sõidame, ei saa ma hingata. Ma vaatan aknast välja, rida plaatanipuid vilksatab mööda. Ma oleksin arvanud, et see tundub unenäona, aga ei. Minu kõrval istuv autojuht on täiesti reaalne, maastik akna taga on reaalne, mu kõhule on kleepunud midagi märga ja mõtted keerlevad mu peas ringi.

Ma tahan, et šokiseisund annaks mulle pisut lisaiega, kuid lein on juba kohal, see langes giljotiiniterana, kui see naine puudutas sõrmega Racheli kaela. Ma mõtlen, kuidas ma ei näe enam kunagi oma õde, ja kuidas ma olin tulnud temaga kohtuma. Kui me läbi Marlow' sõidame, tunnen ma, et räägin oma peas iseendaga. Kedagi teist seal ei ole. Kui ma olen varem märganud, et jälgin oma mõtteid, siis olen ma tavaliselt vorminud mõtted nii, nagu räägiksin ma neist Rachelile.

Tõmbun istmel kõssi. Autod kihutavad maanteel meist mööda. Ma mõtlen, kas inspektor sõidab alati nii aeglaselt või ainult siis, kui tal on veel keegi autos. Mõistan, et pole jälginud teeäärseid silte, et kontrollida, kuhu ta mind viib. Osa minust loodab, et kuhugi pimedale, märjale põllule, linnatuledest kaugele. See oleks

sümmeetriline. Üks õde tapetud ja siis mõne tunni pärast teine ka.

Tema tegi seda. Siis tuli ringiga maja juurde tagasi, sõitis üles ja meelitas mind koos temaga lahkuma, kui kõik teised olid millegi muuga hõivatud. Pole üldse raske seda endale sisendada. Hirm on juba kohal, surub pinna all. Võtan kotist pastaka ja pigistan seda reie varjus.

Ootan, et ta kiirust veelgi vähendaks ja pööraks kõrvalteele, mis viiks mahajäetud tehase või tühja viljapuuaiani. Maanteed ümbritseb surnud tsoon, tal on palju võimalusi. Valmistun pastakat talle silma torkama, et joosta siis tagasi Racheli majja. Rachel istub elutoas. Ta tõstab pea, kortsutab kulmu. „Kas see toimis?”

Aga ilmub Abingdoni silt ja inspektor pöörab maanteelt kõrvale, aeglustab ja peatub mahasõidutee lõpus. Ta nägu on loid, pilk jälgib läbi tuuleklaasi valgusfoori.

„Kes seda tegi?” küsin ma.

Ta ei vaata minu poole. Vaikses autos kostab suunatule tiksumine. „Me ei tea veel.”

Tuli muutub ja ta paneb käigu sisse. Hoone sissepääsu ees pöörleb posti otsas Thamesi oru politseiringkonna märk.

Ülemisel korrusel, avatud planeeringuga ruumis seisab valgetverd mees, tume ülikonnapintsak lahtiselt õlgadel, valge tahvli ees. Meid sisenemas kuuldes astub ta eemale tahvlist, kuhu ta äsja kleepis Racheli pildi.

Ma oigan. See on pilt haigla võrguleheküljelt, Racheli ovaalne nägu tumedate juuste raamis. Ta nägu on nii tuttav, et ma vaa-taksin nagu iseennast. Ta on kahvatum ja näoluud on tugevamad. Mina võin toas märkamatuks jääda, tema mitte. Meil mõlemal on kõrged sarnad, aga tema omad kerkivad esile nagu nupud. Fotol ta naeratab, suu on suletud, huuled pisut viltu kokku surutud.

Vestlusruumis istub Moretti minu vastu, avab ühe käega pintsakunööbi.

„Olete väsinud?” küsib ta.

„Jah.”

„See on šokk.”

Ma noogutan. On imelik olla nii väsinud ja samas nii hirmul, just nagu mu keha magaks, aga saaks elektrilööke.

„Kas ma võin teile midagi tuua?” küsib ta. Ma ei tea, mida ta silmas peab, ja kui ma ei vasta, toob ta mulle teed, mille ma jätan joomata. Ta ulatab mulle madrusesärgi ja dressipüksid. „Kui te tahate ümber riietuda.”

„Ei, tänan.”

Ta räägib mõned minutid mitte millestki. Tal on Whitestable’is suvemaja. Mõõna ajal, ütleb ta, on seal väga ilus. Isegi merest rääkides teeb ta mind närviliseks.

Ta palub mul jutustada, mida ma majja sisenedes kõigepealt nägin. Ma kuulen, kuidas mu keel enne iga vastust suupõhjust tõustes naksatab. Ta hõõrub kukalt, käe raskus vajutab ta pea longu.

„Kas te elate temaga koos?”

„Ei, ma elan Londonis.”

„Kas see on tavaline, et te olete reede pärastlõunal seal?”

„Jah. Ma käin tal sageli külas.”

„Millal te oma õega viimati rääkisite?”

„Eile õhtul kümne paiku.”

Taevas on tumenenud, nii et ma näen kontoriakende kahvatuid tsitriinivärvi ruute teisel pool tänavat.

„Ja kuidas ta tundus olevat?”

„Nagu ikka.”

Üks kollane ruut ta õla taga kustub. Ma mõtlen, kas ta peab süüdlaseks mind. See ei tundu küll tõenäoline ning mu hirm on kauge, jälle üks plahvatus meresügavuses, kuid selline, mis minuni peaaegu ei jõuagi. Hetkeks ma isegi soovin, et mind oleks süüdi lavastatud. Siis tunneksin ma praegu midagi muud – muret, viha, õiglusjanu –, ainult mitte seda. See praegune on eimidagi, just nagu ärkamine keset põldu, ainsagi mälestuseta, kuidas sa sinna sattusid.

„Kui kaua see kestab,” küsin ma.

„Misasi?”

„Šokk.”

„Oleneb. Võib-olla mitu päeva.”

Teisel pool tänavat kontoris kergitab koristaja tolmuimeja juhett ning lükkab toole oma teelt kõrvale.

„Vabandust,” ütleb ta. „Ma tean, et te tahate koju minna. Ega te ei märganud, et miski oleks Rachelit viimasel ajal rõhunud?”

„Ei. Pisut ehk ta töö.”

„Kas teile tuleb pähe keegi, kes oleks soovinud Rachelile halba?”

„Ei.”

„Kas ta oleks teile rääkinud, kui ta oleks tundnud end ohustatuna?”

„Jah.”

Miski sellest pole tema moodi. Ma võin niisama hõlpsasti kujutleda teistsugust lahendust. Võin näha verest läbi imbunud riietes Rachelit istumas siin minu toolil ja seletamas inspektorile, kuidas ta tappis teda rünnanud mehe.

„Kas see kestis kaua?” küsin.

„Ma ei tea,” ütleb ta ja ma langetan pea, et kuminast vabaneda. Naine, kellega koos ta maja poole tuli, avab ukse. Tal on pehme, kottivajunud nägu ja lakkis, kukla taha krunni seotud juuksed.

„Alistair,” ütleb ta. „Paar sõna.”

Tagasi tulles küsib Moretti: „Kas Rachelil oli mõni mees?”

„Ei.”

Ta palub mul üles kirjutada meeste nimed, kellega Rachel on viimase aasta jooksul käinud. Kirjutan hoolikalt, trükitähtedega, alustades viimasest ja jõudes välja kuueteistkümne aasta kaugusele, tema esimese poisini Snaithis, kus me üles kasvasime. Kui ma nimekirja lõpetan, istun ma, käed kõverdatuslt enda ees laual, ja Moretti seisab ukse juures, raske kandiline pea paberi kohal kummargil. Jälgin, kas mõni nimi tuleb talle varasematest juhtumitest tuttav ette, kuid ta ilme ei muutu.

„See esimene nimi,” ütlen. „Stephen Bailey. Nad oleksid kahe aasta eest peaaegu abiellunud. Nad kohtusid nüüdki veel vahel. Ta elab Dorsetis, West Bays.”

„Oli ta kunagi Racheli suhtes vägivaldne?”

„Ei.”

Moretti noogutab. Stephen jääb siiski esimeseks, keda kontrollida ja välistada. Inspektor väljub ja tuleb siis tühjade kätega tagasi. Ma mõtlen pärastlõunale pubis ja Yorkshire'is kadunud naisele.

„Üks asi veel,” ütlen. „Rachelit rünnati, kui ta oli seitseteist.”

„Rünnati?”

„Jah. Ametlikult oleks seda nimetatud tõsiseks kehavigastuseks.”

„Kas ta tundis ründajat?”

„Ei.”

„Kas keegi arreteeriti?”

„Ei. Politsei ei uskunud teda.” Nad olid nõus mõnna, et teda on rünnatud, kuid mitte nii, nagu tema seda kirjeldas. Nad kahtlustasid, et ta oli püüdnud kedagi röövida või tülitada ning jõuliselt tagasi tõrjutud. Nad olid veel viimased vana kooli politseinikud, pöörasid rohkem tähelepanu sellele, kui palju ta oli joonud, ja ka sellele, et ta ei nutnud. „See oli Yorkshire'is, Snaithis. Ma ei tea, kas neil on toimik veel alles. See juhtus viieteistkümne aasta eest.”

Moretti tänab mind. „Meil oleks vaja, et te jääksite lähedusse. Kas teil on koht, kus täna öösel magada?” küsib ta.

„Racheli maja.”

„Sinna te ei saa jääda. Kas keegi saaks teile järele tulla?”

Ma olen nii väsinud. Ma ei taha püüda seda kellelegi seletada ega ka jaamas oodata, kuni keegi mu sõpradest Londonist siia jõuaks. Kui ülekuulamine lõppeb, sõidutab konstaabel mu Marlow' ainsasse võõrastemajja.

Ma loodan, et me teeme avarii. Meie ees sõidab Abingtoni teel veoauto metallvarraste koormaga ja ma kujutan ette, kuidas nailonlint katkeb, metallvardad kukuvad välja, tantsivad teel, üks neist aga naelutab mu istme külge.

Marlow' peatänav on kõver nagu sirp, ühes otsas on linnaväljak ja teises raudteejaam. „Jahimaja” on sirbi alumises otsas, jaama kõrval. See on kandiline, mustade aknaluukidega kreemikas kivimaja. Kui konstaabel mu võõrastemaja juures maha paneb, ootavad mõned inimesed platvormil rongi ja kõik nad pöörduvad politseiautot vaatama.

Võõrastemaja toas keeran ma ukse lukku ja panen ka keti peale.

Tõmban käega mööda tapeediga kaetud seina, siis surun kõrva vastu seina ja hoian hinge kinni. Ma tahan kuulda naishäält. Võib-olla näiteks tütreaga rääkivat ema, kui nad valmistuvad magama heitma. Seina tagant ei kosta ühtegi häält. Tõenäoliselt kõik juba magavad, ütlen ma endale.

Ma kustutan tuled ja poen teki alla. Ma tean, et see, mis toimub, on tegelikkus, kuid ootan ikkagi, et ta helistaks.